

1 ^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΒΟΛΟΥ	A/A.....
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2019-20	Τάξη Β'
Γραπτές Εξετάσεις Α' περιόδου Ιουνίου στη <u>Λογοτεχνία</u>	Τμήμα.....
Όνομ/μο.....	
Εξεταστής.....	
Επιτηρητής.....	
Βόλος 5-6-2019	ΒΑΘΜΟΣ

Στην εποχή του τιμέντου και της πολυκατοικίας

Ζούμε στην εποχή του τιμέντου και της πολυκατοικίας.

Κι εγώ τώρα κάθουμαι σε πολυκατοικία. Έχω ένα εσωτερικό δωάρι στον τρίτο όροφο. Εσωτερικά τα λένε τώρα τα διαμερίσματα που δε βλέπουν στο δρόμο αλλά στην αυλή. Μα και η αυλή πια δε λέγεται αυλή αλλά ακάλυπτος χώρος.

Στις περισσότερες απ' αυτές τις πολυκατοικίες, που χτίζονται η μια ύστερα απ' την άλλη, σπάνια θα δεις παράθυρο. Είναι όλο μπαλκονόπορτες και βγαίνουν σ' ένα μπαλκόνι που ζώνει την πολυκατοικία ένα γύρο και θυμίζει κατάστρωμα βαποριού. Έτσι λοιπόν, μπαλκονόπορτα και κάμαρα, και η κάθε κάμαρα μοιάζει διάδρομος. Πώς επιπλώνεται, πώς κατοικείται αυτός ο χώρος, δεν έχει ανάγκη να το σκεφτείς εσύ. Το αποφάσισε προκαταβολικά ο αρχιτέκτονας. Σου έβαλε την πρίζα για την τηλεόραση εκεί που πρέπει να την τοποθετήσεις, σου έβαλε τις απλίκες* εκεί που θα μπει το «καθιστικό», δηλαδή ο καναπές, το χαμηλό τραπέζι και οι δυο τεράστιες πολυθρόνες της μόδας.

Δεν υπάρχει κατάλληλη γωνιά για να εγκαταστήσει η νοικοκυρά την «κόχη» της. Εκεί που θα κουρνιάσει* να πει το καφεδάκι της, να πάρει τη γάτα στην αγκαλιά της, και να αφουγκραστεί* την ανάσα του σπιτιού της. Ίσως γι' αυτό η σημερινή γυναίκα δεν αγαπά το σπίτι της. Ξένο πράμα. Όλα τυποποιημένα, όλα προμελετημένα.* Η απόσταση που μπορείς να απλώσεις το πόδι σου και το χέρι σου. Πόσο πρέπει να σκύψεις το κεφάλι σου όταν σηκώνεσαι όρθιος μέσα στην μπανιέρα, έτσι που να μην κουτουλήσεις στο σώμα του καλοριφέρ που κρέμεται στον τοίχο.

Αλλάζουν οι καιροί, αλλάζουν και οι άνθρωποι. Μέσα στις πολυκατοικίες οι άνθρωποι γίνανε αγγλοπρεπείς.* Βλέπεις κάποιον στη σκάλα ή στο ασανσέρ και δε σε χαιρετά. Στέκεται μπροστά σου σαν κολόνα πάγου, φοβάσαι να τον χαιρετήσεις κι εσύ. Δεν ξέρεις καλά καλά συγγάτοικος είναι ή ξένος. Έχασαν οι Ρωμιοί τη ρωμιοσύνη τους.

Τα μούτρα των συγγατοίκων μου ας μην τα ξέρω. Ξέρω όμως τη φωνή τους, το βήχα τους. Ξέρω της διπλανής μου τον αναστεναγμό και το βογκητό. Βογκά τα βράδια όταν πέφτει στο κρεβάτι της, βογκά και τη νύχτα. Φαίνεται πως έχει άλατα στις κλειδώσεις της και πονεί. Κάθε πρωί στις έξι ακούω το ξυπνητήρι της. Όλα αυτά ακούονται γιατί το κρεβάτι της είναι δίπλα στο δικό μου και μας χωρίζει ένας τοίχος.

Από το λουτροκαμπινέ συνορεύω με το διαμέρισμα που η πόρτα του είναι απέναντι στην πόρτα του δικού μου διαμερίσματος.

Εκεί πάλι ακούς σπαραχτικές φωνές παιδιού. Κάθε πρωί η μητέρα του προσπαθεί να το ντύσει, εκείνο, αγουροξυπνημένο, αμύνεται, και φαίνεται πως το δέρνει.

- Κυρία μου, φωνάζω εγώ από το παράθυρο του μπάνιου, αφήστε το παιδί να ηρεμήσει. Είναι σε ηλικία που πρέπει να μάθει να ντύνεται μόνο του.

- Τι λες, κυρά μου; φωνάζει έξαλλη από μέσα η μητέρα. Εγώ πρέπει στις οχτώ να είμαι στη δουλειά μου. Ήρθε και το αυτοκίνητο του σχολείου να την πάρει, δεν το ακούτε στο δρόμο που κορνάρει;

Πραγματικά, από το δρόμο ακούγεται το μπικ-μπικ του αυτοκινήτου. Δε μίλησα. Ήξερα από την Παναγιώτα την καθαρίστρια πως η μητέρα και ο πατέρας ήταν τραπεζικοί υπάλληλοι. Λίγες ώρες ησυχία, και το μεσημέρι πάλι φωνές παιδιού. Το αυτοκίνητο του σχολείου έφτασε, όμως η μητέρα άργησε, και ο σωφέρ δεν μπορεί ν' αφήσει το παιδί στο πεζοδρόμιο. Το παίρνει μαζί του και ξεκινά. Το παιδί από μέσα ωρύνεται.*

Για κανένα μήνα ησύχασα όταν το αντρόγυνο πήρε την άδειά του την καλοκαιρινή. Ξεκίνησαν οι δυο με τ'

αυτοκίνητό τους για το εξωτερικό και το κοριτσάκι το άφησαν στη γιαγιά του που έμενε στο Χαϊδάρι. Μια μέρα, από τις φωνές του παιδιού και της μητέρας, κατάλαβα πως η άδεια τελείωσε. Γύρισαν πίσω. Ακούω ένα βράδυ σπαραχτικές φωνές παιδιού, φωνές πόνου.

- Φά' το! φά' το είπα! Δεν το τρώς;

Σε λίγο η σπαραχτική φωνή πάλι.

- Άνοιξε το στόμα σου! Θα σε μπασίσω! Και πάλι η φωνή.

Δε βάσταξα. Πεπέμαι έξω, μ' αρπάζει η Νέλλη,* με τραβοκοπά.

- Πού πας;

- Πάω να πιάσω την πόρτα τους με τις κλοτσιές. Άσε με.

- Τρελάθηκες;

Ναι, πραγματικά τρελάθηκα. Σκέφτομαι σε ποιον ν' αποταθώ.* Στην Αστυνομία; Σε κανένα σύλλογο; Φωνάζω την Παναγιώτα και τη ρωτώ τι συμβαίνει.

- Το παιδάκι από τον καιρό που γύρισαν πίσω δεν τρώει τίποτα. Έγινε πετσί και κόκαλο. Το κακόμαθε η γιαγιά του φαίνεται. Οι Γάλλοι λένε: Les enfants, quand ils sont petits, ils nous aiment. Quand ils grandissent, ils nous jugent, et parfois ils nous pardonnent, Τα παιδιά, όταν είναι μικρά μας αγαπάνε, όταν μεγαλώνουν μας κρίνουνε, και καμιά φορά μάς συγχωρούνε. Αυτή η μικρούλα, φαίνεται, μεγάλωσε πριν από την ώρα της, έκρινε τη μητέρα της και δεν τη συγχώρεσε ούτε για το ξύλο ούτε για την εγκατάλειψη. Την εκδικείται, πώς αλλιώς μπορεί να την εκδικηθεί. Έχουν την αξιοπρέπεία τους και τα παιδιά.

Η ζωή μου μέσα σ' αυτή την πολυκατοικία είχε καταντήσει αφόρητη. Ευτυχώς όμως η οικογένεια αγόρασε δικό της διαμέρισμα και μετακόμισε. Το διαμέρισμα ξανανοικιάστηκε πολύ γρήγορα. Το έπιασε ένας εργένης και ησυχάσαμε.

Μ. Ιορδανίδου, *Η αυλή μας*,
Βιβλιοπωλείον της Εστίας

1ο θέμα (κατανόηση κειμένου, 6 μονάδες)

Ποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα έχουν τα διαμερίσματα των σύγχρονων πολυκατοικιών, εξαιτίας των οποίων η Ιορδανίδου θεωρεί ότι «η σημερινή γυναίκα δεν αγαπά το σπίτι της»;

2ο θέμα (γλώσσα του κειμένου, 6 μονάδες)

α) Να χωρίσετε το κείμενο σε ενότητες και να δώσετε από έναν πλαγιότιτλο. (3)

β) Να εντοπίσετε στο κείμενο μια παράγραφο όπου υπάρχει σχόλιο του συγγραφέα και μια όπου υπάρχει περιγραφή συμπληρώνοντας τον παρακάτω πίνακα: (2)

Σχόλιο	
--------	--

